

[Ei yksin, mutta yksinäinen](#)

Hei sinä joka tätä parhaillasi luet. Minä olen 20-vuotias nuori, joka koen olevani yksinäinen.

Minulla on muutama hyvä ystävä, mutta he asuvat kaukana minusta ja nään heitä muutamia kertoja kuukaudessa, paria vain joitakin kertoja vuodessa. Me soittelemme usein, mutta se ei aina tunnu kattavan kaikkia ystävyysparhainta kohtia.

Minulla on erittäin läheinen suku ja nautin vanhempieni, sisaruksieni, serkkujeni ja isovanhempien luona käymisestä. Valitettavasti en voi sitä enää niin usein tehdä.

Suurin tyhjyyden tunne minulle kumpuaa kuitenkin läheisyyden puutteesta. Minulla ei ole henkilöä jota voisin halata ilman että se tuntuisi oudolta tai ketään jota edes pitäisi kädestä. En ole koskaan seurustellut eikä minulla ole ollut koskaan "säättöä" kenenkään kanssa. Jos totta puhutaan seurustelu on minusta aika pelottava asia, koska en omista minkäänlaista kokemusta.

Paikkakunta jossa nyt asun on minulle lähinnä vain paikka jossa opiskelen. Tämä ei tunnu minulle kodilta ja vaikka pidän luokkalaisistani, en ole saanut sieltä läheisiä ystäviä. Minua pelottaa että tämä ei jonkun ajan kuluttua ole minulle enää tarpeeksi. Olen nyt opiskelemassa ensimmäistä vuottani ja minua pelottaa etten jaksakaan kolmea seuraavaa päivää eväillä.

Tällä hetkellä olen lopenuupunut, olen jatkuvasti väsynyt ja surullinen. Stressi on alkanut näkymään jo hiusten lähtönä. Viikonloput menevät reissatessa kavereille ja perheen luo ja siihen menee myös suuri osa kuukauden rahoista.

En tiedä mikä neuvoksi. Olisiko sinulla kokemusta tästä tunteesta?